

Markus Åberg

Äter hanens tubformade huvud

Om A är B så C

<http://oma.50webs.com>

Omslagsbild från: <http://www.imageafter.com>

Typsnitt: Palatino Linotype

Some right reserved: Markus Åberg 2009

*Texten är licensierad under
Creative Commons
Erkännande-Icke-kommersiell-
Dela Lika 2.5 Sverige*

Den våg som av vindens kraft slår mot stranden tumlar runt, varvid dess övre del hamnar närmast bottnen och längs denna vänder den tillbaka, fram till den punkt där den slår ihop med den efterföljande vågen, som tränger in under den och vältrar den bakut i en baklänges kullerbytta och får den att på nytt slå in mot sagda strand och så fortsätter det oavbrutet efter vartannat: än vänder den ovan till åter mot stranden, än flyr den undertill bort från denna.

Leonardo da Vinci

Äter hanens tubformade huvud

Det där anslaget mellan tidsepoker
en utdragen punkt utan kronologi
stegvis ändrade rörelserum av repris.

vid horisonten är måsar projektiler
som rörliga initiativ när havslukten går
genom tingen och tidsepokernas
årstidsonani.

det som från långt håll föreställer ett o
som ett kön är en ö
och en gång blickens vana över
sömnens snövallar, en död kropp
eller en åtta.

asgamar äter äppelstora cancersvulster
omedvetna muskelspänningar
med hull och hår

och blixten skapar en ljusförgrening
som klöser mörkret där det går att urskilja
hårda rörelser
synliga som en lång hals eller

en världsbild av hunger
mönster av bränder som interagerar.

vintern kom till myrarna som en kropp.
en hörselvilla går längs flodbanken och dröjer.

istället nyckelpigor stora som äpplen

när ett älghuvud full av varningstecken
öppnar munnen och skriker ut tjärnar och
stenrösen.

mulen drar åt norrskenets sätt: himmelens
sprakande och vinande av ljudmönsterutbrott
och ljusstrålar
draperier och bågar och elektriska gnistor

rymden växer inåt, fjärilsvingar lyfter kroppens
tyngd till sist ett mått av världens stammar
förbindelser.
ur tarmkanaler ringlar skiten.

magar finns endast fungerande inuti kroppar.
kropparna äter kropparna.
i romrikt vatten sväljer fiskmunnar
ett språk om

maskarnas blint slingrande rörelsemönster
som inte föreställer något speciellt.

sjukdomar gör vad de vill när
fågelnäbbar gapar och sväljer
blir acceleration och rastlöshet så länge
fåglarna vet att en plats

till andra platser är att bosätta sig i ett levnadsätt.
en punkt i geografin om geografin är i rörelse.

en mask måste kollidera med andra maskar
finna luckor som existerar för att fyllas.

men även så här: maskens viktökning som ett
effektsökeri när kroppen går genom punkt a till
punkt b av ensamhet.

det går att ta ett vandringsmönster
och göra det till ett finfördelat nätverk.

ensamhet passerar som ideologier genom
ljudlandskap och oregelbundna stjärnblinkningar.

materia påverkar materia.
nya himlar sfärer.

hur en vattendroppe då den bildas blir elastisk

och släpper med en sammandragning och hur
bakändans spetsform trycker ner droppen
och rundar droppen som nu i luften

är en rörelse som tar i anspråk härmandet av
någonting, säg
hur under marken trädrötter växer.

hur en vattendroppe möts upp
av en annan droppe och de sammansmälter
till en nu större droppe.

hur droppen tar sig igenom en långsamhet
och faller och faller, fastnar i fallandet.

stänga för och öppna upp nya avstånd
att existera är att kunna bedriva ett system
finnas i en assymetri.

morgonens solkant uppifrån när
jordbävningar när istider kommer och går.

ljusstrimmor som nedslag i samlat mörker.
det finns någonting visst med ljusalstrande
organismer:

ett ljus lyser jättemanetens mörker.

i det mineralrika vattnet ser bläckfiskögon
baklängesexplosioner som sväljs av en tystnad.

irisfenomenen fortsätter i kylans utbredning
ett pågående i de inneslutna värmeytorna
snöovädrens ljud
markens varma blodspår
vattensamlingarna i lungorna som fryser
musen till is.

ryggarna i aggressiva men lekfulla bågar
när rävungarna slutar leka
ligger diarrén i gräset krämig.

världen blir en rikoschett
av kroppar som vill leva.

maneter är mer än riktningar, mjuka kroppar
ett krimskrams i vattnets tröga element.

maneter som istäckta områden
packis och drivis

planeternas rörelsemönster.

maneternas närvaro och genomskinlighet
stora vallar gelé som torkar i solen
ögonmönster och näselförsvar
där den ena kroppen slutat tar den andra vid.

maneten luftburen nyckfull
i talldoft och i blåsljud.

maneter som ogenomträngliga hårda ismassiv
i flygande kroppar med luft i sträckta halsar
irrande över bergåsarna
i stilla monument, i rörelser.

också där är maneten.

i fågelhalsarnas matvariationer
och livslust. faderskärleken som springer
i mörkret och i materialen

när ebb sänker, flod höjer. maneter gör undantag
och som regel anspråk på att röra sig.

äter hanens tubformade huvud.
bakkroppen lämnar höljet
benen styvnar tar lusten

drar ut bakkroppen så larvhuden spricker.

vingarna klibbas ihop, äggläggingsröret
för munnen mot bakkroppen
som tuggar sig igenom befruktningen.
när honan funnit larven skjuts äggläggingsröret ur
den skyddande skidan och borrar sig ner i sekretet.

hudens vaxskikt skiljs från kroppen.
musklerna arbetar på om värmen hålls.
ägg i kadavret öppnas. Andningssystem
av rör i kroppen debuterar nu eller aldrig.

en frän lukt från friktionen, i och ifrån
äggpuppans sugande ljud.
den nya kroppen som mest består av ögon
flyger i solgasset
trycker sidbenen mot kroppen, flyger.

mot en leviathan av saltkalk och slam
istället oändliga suggestioner. allting måste
genomgå en förändring.

bönor och ärtor i det framåtsträvande
och linjära växandet.
uppåtsträvande.

synfält ur ett rörperspektiv
med små pupillögon på stjärklar.
- att göra någonting oväntat, vad som helst.

sker ständigt i planetkropparna.
solar tänds och släcks
i epileptiska ljusanfall, exakt geometri.

händelser som tjuvkopplar analogier
i elektriska plus och minuspoler.
en riktning rakt ut i rymden
tillfällena skapas och gör anspråk
på att uppfatta

blåsljud i vass eller i en havssnäcka.
leva defensivt går också
på riktigt och för syns skull. Hör du

hur kroppen säger ifrån och vill tillbaka
till naturen med en sorlande huvudvärk
som samlar sig som varm mjölk i tinningarna.

när skelettet vill ut ur kroppen
in i anonymitet och att inte skämmas
för någonting så ursprungligt.

när seratonin strömmar trögt
med ett innehåll av uppgivenhet.

när havsluftens bränningar går över fastlandet
lager mot lager.

när någonting exakt inte längre
går att kallas exakt.

veta sin plats och funktion och
bli ett skelett utanför kroppen

i frökapslar, nya trädförgreningar.

ta det stora ämnena till sig
existera enkelt i hallonbuskarna
de svåra ämnenas plockvänlighet.

sen tugga så det krasar
sprattlande svansar i munnen
känna sig stark och levande
med en ny mättnad i reflexdagarnas mörker.

det förenklar, sammanhang infaller
kattens svans pendlar
blicken följer

sensurr och kvällsbin och fasettögon.
munnen tuggar råttkraniet som en saftig frukt.

med läten göra sig farlig.
fåglarna åt tystnaden samma sak
att bära upplevelser i år
sensationanvända sinnen
genom massiv.

hela Norden höjer sig och
Västindien närmar sig stjärnorna.

slicka ungarna rena.
lära dem skratta högt utan anledning
uppmärksamma kropparna på förändringar
veta vem man är i alla åldrar
i många år en sådan vanlig
tristess.

slumpen rör med fast hand
om i skreden och bryter dina prismor.
slumpen rör i resterna av ett fågelskellett.

gäddskallar med hål till ögon
stirrar mot kräftans kornögon och mot
valen som lekfullt klyver vattenytan
slår med bakfenan.
det är nu som det sker.

vattnet ryker fjordens ord djupare.
delar av röstbetydelser som gröpts ut av
isströmmar.
moränen ryker genom isens djuperosion.

det snöar minustecken.

driver vitheten och motståndets diciplin.
dynamiken i ett mellanrum
i snöfallets negativa mörker.

åh, fåglar! att få leva horisontellt och vertikalt
som ni i blandskogar
nöjd med att få leva riktningsslöst.

flyga med en halo
som ni, äta ljuset i insekten
och att få flyga över stoftet vill jag
som ni - fåglar.

en skugga sträcker på sig i snön
framför granskogens mix av stammar
och ni fåglar som finns där någonstans

namnge ett ljus i insektens virr

snölegan där, namnge trehundra­sex­tio gra­der
och fisken gös.

när ett huvud är större inuti än utanpå.
namnge det rödhake så att du vet vad det betyder
nästa gång.

åh, småfåglar fulla med infall
namnge er själva och det livsljus i insekten
ni älskar. sjung er röda färg ur er!

om ankelhögt elände när det är höst.
om hallsont, öppna ögon som stirrar
dagar av mörker, just den ilskan.

fungerar du som du ska?
vet du vem du är i alla åldrar, fågel.
ge av dig svalkan i motvinden
i vingarna och det där

som är bortom din fattningsförmåga.
sjung tillsammans som om det betyder
någonting allvarligt.

